

[Vanggaard.]

Form, vi i og for sig kunde have ønsket, altsaa for en Forsikring med Supplering fra det Offentliges Side, saaledes som man nu har i en hel Række Lande. Jeg tror dog, at selv om vi ikke kan gennemføre dette i det Omfang, vi kunde have ønsket, vil det alligevel have sin meget store Betydning, at vi faar begyndt.

Jeg tror, der vil ligge en betydelig moralsk Værdi i Folkeforsikringens Gennemførelse. Naar vi ser paa nogle af de Nationer, der længst har haft Folkeforsikring, og ser paa deres store moralske Kraft, deres Ekspansionskraft paa Erhvervslivets Omraade, saa tror jeg, at denne for en stor Del skyldes dette, at deres sociale Lovgivning er baseret paa Forsikringstanken i Stedet for paa Forsørgelsestanken. Jeg tror, det har haft en meget stor Betydning for de Nationers Vivacitet, som i Tide har indført Folkeforsikring, og derfor mener jeg ogsaa, at selv om det er sent, selv om der er spildt en Menneskealder, saa kan en Menneskealder, naar vi ser paa Slægternes Liv, ikke være afgørende for, om denne Sag bør fremmes eller ikke. Vi bør derfor tage fat nu. Det, at vi har en omfattende social Lovgivning, der for en stor Del, i alt Fald for Alderdomsforsørgelsens Vedkommende, hviler paa et ganske andet Princip, fremkalder naturligvis en Række praktiske Vanskeligheder, naar vi staaar overfor at realisere Tanken. Disse Vanskeligheder har det konservative Folkeparti mødt med deres Forslag, men jeg tror ikke, at det, saaledes som Forholdene nu en Gang er, er muligt at løse dem paa den Maade, her er foreslaaet. Det, jeg vil anse for gennemførligt, ogsaa politisk gennemførligt, er en supplerende Forsikring til den Ydelse, vi har fra det offentlige Side. Man kan sige, at det er noget lidt. Det mener jeg ikke, jeg vilde anse det for et ganske overordentligt Fremskridt, om vi fik en supplerende Forsikring til den sociale Lovgivning, vi har, man vilde derved opnaa en meget betydelig Fordel.

Jeg mener, Forsikringen bør være tvungen, det afskrækker mig ikke. Hvis Folk ikke stillede Krav til Samfundet, til Statskassen, hvis man lod fem og syv være lige, hvis vi ikke havde Alderdomsunderstøttelse eller noget som helst af den Art, hvis enhver maatte klare sig selv, mener jeg heller ikke, at vi kunde stille Krav om en tvungen Folkeforsikring, men Folk stiller paa den sociale Lovgivnings Omraade Krav til Statskassen i ganske overordentlig Grad, og det har ført til Byrder, som er overordentlig tyngende, Byrder, der ikke vilde

være blevet saa tyngende, hvis vi i Tide havde indført Forsikringen, derom er der ingen Tvivl. Naar man imidlertid stiller saadanne Krav til Statskassen, har Samfundet ogsaa Lov til at kræve tvungen Folkeforsikring. Hvis vi kræver en Præmie paa blot 1½ Kr. pr. Maaned fra det 18de til det 55de Aar, vil efter de almindelige Forsikringsprincipper, saaledes som det velvilligst er oplyst for mig af Indenrigsministeriet, en Person fra 65 Aars Alderen kunne faa en Livrente paa 338 Kr., hvilket vil sige, at et Ægtepar vil kunne faa en Sum paa 676 Kr., og det vilde dog være en væsentlig Støtte. Jeg tror ogsaa, det vilde bidrage lidt til at aflaste den sociale Byrde; jeg tror, at Antallet af dem, der vilde henvende sig til det offentlige om Støtte, vilde blive noget mindre, naar de vedkommende har Udsigt til en saadan Livrente; jeg tror, der vilde blive en Del færre, som søgte Aldersrente, end Tilfældet vil være, naar vi ikke har en saadan Forsikring.

Saa er der Spørgsmaalet, om man skal gaa frem efter de almindelige Forsikringsprincipper. Min Kollega, det ærede Medlem Hr. N. P. Jensen, udtalte sig nærmest derimod; han kunde ikke tænke sig, at der skulde opspares en Præmiereserve, at der skulde dannes en Fond, saaledes at det hele kunde afholdes af Renterne, og at det næste Slægtled skulde være fri for at betale Præmie. Jeg tror, det er en fuldkommen Misforstaaelse. Den Tanke, her er fremkommet, er ganske identisk med den, der ligger til Grund for almindelig Forsikringsvirksomhed, hvor man ogsaa opsparer Penge, men der er ikke Tale om, at Præmien kan undværes. Jeg tror, det er forkert, det er og kan ikke være Meningen med det.

Saa har man talt om, at det maaske vilde være uheldigt at opspare en saadan Bunke Penge. Jeg mener tværtimod, at deri ligger en af Forslagets Hovedfordele. Vi taler her i Landet om Kapitalmangel, om, at vor Gæld til Udlandet er for stor, om den høje Rentebyrde og de lave Obligationskurser. En saa betydelig Opsparing, som der her vil blive Tale om, vil sikkert kunne øve Indflydelse paa Pengemarkedet, trykke Renten og hæve Obligationskursen — ikke mindst det første skulde jo interessere Socialisterne, men bør for øvrigt interessere os alle, for billigere Penge og lettere Adgang til Pengemidler vil være til Gavn for Erhvervslivet. Man har sagt, at det maaske vil formindske Sparekassernes Indskud; jeg tror, det vil være ganske minimalt. Naar det offentlige skal have Penge, maa det ofte henvende sig til Livsforsikringssekska-